

Kapitel 1

I somras hittade jag ett lik i Vättern. En gammal elak gubbe hade blivit mördad och det var jag som upptäckte honom ...

Jag tuggade på pennan och såg ut över klassrummet. Vi skulle skriva om ett sommarminne och alla skrev så pennorna brann. Allihop utom jag. Jag fortsatte att tugga och tänkte att egentligen borde jag skriva precis så här. För det var sanningen om min sommar, det var vad som verkligen hände mig.

Men det gjorde jag inte. Man skriver bara inte så, det begriper vem som helst. Det var inte en sån berättelse min lärare Kerstin väntade sig av mig. Jag tog ny sats och bestämde mig för att hitta på.

Jag kan aldrig glömma hur det var när vi hämtade hästarna. Det blåste svagt och vi frös lite för vi hade bara shorts och tröjor på oss ...

Det blev en riktigt trevlig berättelse om Gustaf och mig och hästarna. Jag skrev om hur häftigt det var att galoppa över ängarna, hur manarna fladdrade i vinden, hur fria vi kände oss... Men hela tiden medan jag skrev tänkte jag på den där soliga fredags-eftermiddagen i början av juni.

Jag hade kommit till Hästholmen med bussen för jag skulle hälsa på min moster Rut, som har bott där i hela sitt liv. Hon och hennes systrar Agnes och Vera växte upp och gick i skola i Hästholmen. Vera, det var min mamma det, stack hemifrån när hon var sexton. *Jag vill ha ett liv*, hade hon sagt. Och så lämnade

hon sin mamma och sin pappa och sina systrar. Till och med katten Simba lämnade hon. Det var nog det svåraste. Jag menar att en katt kan ju inte förstå att man längtar efter ett liv. Så som mor-
mor och morfar och till och med systrarna försökte förstå. Rut blev kvar. Hon hade redan börjat jobba i hemtjänsten, när mam-
ma stack och det håller hon på med än.

Två veckor skulle jag stanna och jag tänkte på att jag inte kände så många där i Hästholmen. Och att jag inte ville lära känna någon heller. Jag skulle bara bada och läsa och lata mig.

Rut hade eftermiddagspass och skulle inte komma hem förrän sent, det var därför hon inte mötte mig vid bussen. Inga problem. Jag vet att nyckeln ligger i översta högra lådan i snickarbänken som står i boden, det är ingen konst att ta sig in till moster Rut. Och ibland är det skönt att vara ensam. Rut är helt okej. Hon är lite tjugigare än Agnes som jag annars bor hos men oftast låter hon mig vara i fred. Och man behöver aldrig skämmas. Lång och smal och lite grå går hon där i hemtjänsten och hjälper »dom gamla» som hon säger. Hon bor kvar i det hus som morfar byggde, där har hon bott sen hon föddes och där vill hon bo till sin död. Huset ligger alldeles nere vid stranden, där har Rut en liten brygga. Det har alla husen runtomkring. Det är gamla hus nästan allihop, inte så stora men rätt trivsamma. Rut verkar nöjd, fast hon är inte en glad typ direkt. Till skillnad från systemen, Agnes.

Min mamma är död, så jag bor hos Agnes under terminerna. Hon äger ett litet hus i Björsäter, alldeles i kurvan efter affären. Agnes är liksom mer färgstark än Rut men betar sig en aning pinsamt ibland. Vi har en hund också, Melker. Han är av blandras, labrador, dalmatiner och bordercollie, klok och snäll. Han är lika stor som en labrador svart utom på nosen, som är vit med svarta prickar. Ja, och så magen då, den är också vit med svarta prickar. Annars är Melker helsvart. Fast ytterst på svanstippen finns det en vit fläck.

Agnes tar ut Melker varje morgon innan hon tar bussen till jobbet klockan sex. Hon är montör på Saab och börjar jobba klockan sju. Jag går en sväng med Melker, när jag kommer från skolan. Han blir överlycklig, springer och hämtar kopplet och lägger det framför mina fötter. På kvällen är det Agnes tur igen. Men det är på morgonen det blir pinsamt. Agnes är morgonmänniska och njuter av sina morgonpromenader, säger hon. Det visar hon genom att sjunga. Högt. Hon skrålar så det hörs över hela Björs. Jag tror att det har hänt att folk vaknat av hennes sjungande.

Bussen skumpade på över Östgötaslätten och där satt jag och tänkte på Agnes och Rut. Skumpandet gjorde mig sömnig och när vi var framme i Hästholmen hade jag somnat. Jag var den enda passageraren som var kvar. När chauffören slog av motorn tittade han på mig i backspeglarna och skrattade.

– Nu kör jag inte längre, sa han och började stänga till. Nu har jag semester. Fyra veckor i Thailand låter väl inte helt fel?

Jag tog min väska och plirade lite mot ljuset utanför. Det var stilla omkring mig. Bussen hade stannat vid kiosken, en vitmålad rätt ful kiosk med några bord och bänkar utanför. En kruka med halvvisna tulpaner stod vid kioskdörren. En kille mekade med en moped vid sidan om.

Busschauffören tänkte visst handla för han stod länge och hängde vid kioskdiken. Till sist gav han upp, parkerade bussen, hämtade en cykel ur cykelstället och for visslande iväg. Det var en så fin eftermiddag, de små trädgårdarna i Hästholmen såg fridfulla ut i solgasset. Jag gick bakom kiosken för jag tänkte ta stigen ner mot sjön. Jag ville komma ner till vattnet så fort som möjligt. Ingen människa syntes till nu när chaffisen gett sig av.

Jo, en. Den mekande killen. Han startade mopederna och svängde ut och stannade framför mig. Jag sa hej och han hejade tillbaka precis som om vi kände varandra men jag var säker på att jag aldrig sett honom förr.